

Zima, vlhkost, tma. Konečně jsem opustil ten špinavý tunel. Ne, že bych měl nahnáno, ale na téhle černé, lidmi vytvořené příručce bylo něco děsivého. S posledním vystoupaním schodem jako bych ze sebe setřásl všechnu nejistotu.

Přede mnou se rozprostírela širá krajina pod zataženým nebem, z něhož začínal pomalu padat ledový déšť. Skvělé, ještě že jsem vyfasoval nový kabát. Sice se ten vydrždouch skladník tvářil, jako by mi kabát padl na míru, jenže jsem toho ráče prokouk. Už dlouho pošilhával po těch nejlepších kouscích, které si chtěl potají vymout. Jenže nepočítal s tím, že mě Oberkomando pošle na další misi, tentokrát nebezpečnější. Na misi s přechodem povrchu.

A do toho nepohodlí se perfektně hodil ten kabát. Mám to ale štěstí. Kabát není děravý. Zřejmě proto si ho chtěl skladník schovat pro sebe. Tentokrát mu to nevyšlo, nezapišu se na listinu těch, kteří neměli to štěstí, a jejich kabát netěsnil. Jo, smrt ve vráčkách, vykašlávání vlastní krve a rozpadnutí kostí není nic pro mě.

Znovu se mi podařilo obelstít chronickou nemoc z ozáření. Ale na jak dlouho? Tohle musí skončit, ten hebrejec si nemůže dál mastit kapru na úkor naší drahocenné krve. Už tak jí koluje v žilách metra příliš málo. Až se vrátím, udám ho za rozkrádání

státního majetku. Bude to velká ryba, cítím to. Určitě kvůli tomu přijede Gestapo až z Tverské. Doufám, že z toho bude veřejný proces a že ten sráč poputuje do štrafky odklízet trosky z Puškinské. Výborně. O příživníka miň!

Pomalu jsem se prodrál zarostlým parkem, z něž k nebi čněly stromy bez listů. Vypadaly jako pokřivené končetiny spálených mrtvol. Ale dřevo by se mohlo hodit. Musíme sem poslat ještě jednu četu navíc, stromy pokácíme, dřevo nařezeme a pak jej prodáme na Twetnoj bulvar jako humanitární zásoby. Aspoň těm demokratům z Polis zase jednou spadne sanice, že i my, Říše, máme zájem na pomoci bližním. To, že polínka budou zářit jako čert, už nikoho zajímat nemusí. Do půl roku tam všichni zkapou, my vyměníme atmosféru, práce schopný zbytek nasadíme na Puškinskou a stanici tiše anihilujeme. To bude dobrá práce. Skvělý plán! Jen musím vyřídit tuhle záležitost na Voykovské, potom mě už nebude nic rozptylovat od budování míru na celé Serpuchovsko-timirževské trase.

A teď k věci, kontakt s těmi krysy jsem již navázal, musel jsem jim dát trochu našeho benzínu, aby nechcípeli a mohli aspoň naplnit svůj užitek. Navíc se mi podařilo dohodnout s jejich kádem obchod, přelíbí nám nábojnice. Dostali za to vodu

a nějaký starý konzervy. Kdyby tak tušili, že doplatek jim nevysypu do pokladnice, jak čekají, ale nasypu to do všech, co se hýboun. Snad se tam mezitím nenajde žádný lidový glasátor, který by jim ten nepatrný rozdíl v předponách vysvětlil.

Posledně se tam nachomýtnul takovej jeden, ale byl to žoldák najmutý nějakým Igorem z Hansy. Povídá se o něm, že za války s Rudýma dokázal s hrstkou mužů udržet pozice na Komsomolské, po tom, co je všechny pomocné sbory z Arbatské konfederace opustily (to slovo vždy plivu, nevím proč), posílral tu trochu munice, co rudí úderníci nafasovali před ztečí, přeskupil se a ještě Rudé nepříjemně kousl, když na ně vpadl z postranního tunelu. Ten mi tu ještě chyběl, ale jako voják budu jeho hrdinské skutky ctít, koneckonců je předvedl na společném nepříteli. Snad se to nějak vyvrší. A když ne, počkám na něj venku, mám o filtr navíc. Jeho vintorez se mi bude hodit.

Tentokrát je situace jiná, toho velitele odstavili, potom se tu strhla přestřelka a půlka z těch zbytečných duší se válí na zemi. Dobrá práce! Ted' se mi snad naskytne příležitost, jak využít ty chudáky k dalšímu kroku. Pomocí konzerv jsem uplatil toho pistolníka na bráně, nevšiml jsi, že mám pod kabátem glocha. Můj št'astný kabát.

Procházím skrze uličkace, kolem bordelu až k baru, kde na mě někdo křičí. Věnuju mu upřímný pohled plný hřejivého pocitu důležitosti. Ano, ten mechanik může být pro mě ještě důležitý.

Následuji ho do kanceláře. Parádni, velitel stráže zde leží na nosítkách, nevypadá to dobře. Další překážka k ovládnutí těch ovci je pryč. Už stačí jen vysvětlit, proč tu jsem. Znenadání vypadá proud. S hlasitým hukotem se přestává točit ventilátor vzduchotechniky. To tak ještě! Past! Hmatám k opasku, jenže ochrannou masku jsem nechal na dekontaminačním místě u vchodu. To znamená asi sto kroků zpět. Otáčím se na podpatku, abych tam byl první. V tom zmatku nikdo neví, co má dělat. Ale já ano. Najednou mě někdo tahá za rukáv. To je Dyma, už jsem ho tu viděl. Solidní pořádek, mohl by tlačit klidně i drezínu sám. Poslouchám ho jen napůl, protože mezitím kalkuluji, kde jsou asi stráže a jak je oddělám, aby mě nechali projít s maskou nazpět. Cože? Někdo mě chce zabít? ANO, TADY JSME V METRU, všichni se tu chtějí zabít. Mám být opatrný. Já? Poručík Schwarz? Nasrat. Zbavuju se ho tím, že mu dávám triviální úkol – běž, a najdi dvě ochranné masky. Potkáme se potom u vchodu. Proč dvě? Protože čím méně jich tu potom najdou, tím méně mě to bude stát. Ani nevím, jak jsem se ocitl na dekontaminačním stanovišti. Ve tmě mi naštěstí nikdo nevěnuje pozornost. Proto zatím nikoho nestřílím. Beru si masku a jdu zpět do útrobu stanice. Potkávám dva kolemjdoucí, ale nevypadají jako vojáci, a tak je nechávám být. Procházím uličkami, kolem bordelu, přechračuji nakupené mrtvoly u baru. Už zbývá jen temná ulička a jsem tam. Zase mě vřítá ten

nepříjemný pocit, jako kdybych měl vstoupit do toho tunelu.
Nesmysl! Ten tu přeci není, říkám si a vstupuju do tmy, na
konci ozářené světlem padajícím ze dveří kanceláře. Napětím
počítám kroky. Jeden, dva, tři... hmatám po pistoli... čtyři,
pět, šest...

A pak to slyším. Tiché klapnutí závěru, ten zvuk je mi důvěrně
známý, až se mi jeho zlověstnost vyhýbá a proto pospíchám dál.
Sedm, osm... a pak jsem to ucítil. Ostrá bolest, jak mi střela
provrtala záda a zůstala někde v hrudním koši. Bez hlesu
padám na zem. Někdo mě převrací! Co to je? Žoldácký nůž?

